

FEJØ-SAGEN

Af Højesteretspræsident, Dr. jur. TROELS G. JØRGENSEN

Af to Grunde kan det være nyttigt at gennemgaa et historisk Stof: det kan virke klarende paa de juridiske Begreber, og det kan tjene til at hindre, at der danner sig falske historiske Støttepunkter for en eller anden juridisk Mening. Begge disse Betragtningmaader er formentlig anvendelige paa den Kriminal-sag fra Firserne, der er kendt under Navnet Fejø-Sagen. Vi har her en celeber Sag om Genoptagelse af en Straffesag under den ældre Procesordning, og Eftertiden har været inde paa at benytte denne Sag som Støtte for en mod de overordnede Domstole rettet Kritik, hvis Berettigelse det kan være værd at undersøge. Ogsaa retsmedicinsk er Sagen belærende.

Ved samstemmende Domme af Fejø Birks Ekstraret, Lands-over- samt Hof- og Stadsretten og endelig den 29. Oktober 1884 af Højesteret blev Ane Christiansen og hendes Moder Christiane Gotfredsen, begge ugifte, anset førstnævnte efter Strfl. 1866 § 192 in fine (Moders Drab af uægte Barn efter før Fødselen fattet Beslutning) og § 225 (falsk Angivelse) med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, sidstnævnte navnlig efter § 190 (overlagt Drab) med Livsstraf, der formildedes til livsvarig Tugthusstraf. De elleve Dommere i Højesteret var ganske enige om Beviset, og det var kun Genstand for nogen Tvivl, om Moderen, der havde været anstiftende til Drabet, men ikke deltaget i Udførelsen, skulde anses efter § 192 eller § 190. Sagens Omstændigheder var følgende:

I Maj 1881 fandtes i en Affaldsbunke paa Fejø Kirkegaard Liget af et i Tøj indpakket fuldbaarent Barn i opløst Tilstand, og den af Birkedommer Lund derefter indledede Undersøgelse sluttedes i Marts 1882 uden Resultat. Den dengang 23-aarige Ane Christiansen, der tjente paa den nærliggende Femø — nord for Lolland — havde ogsaa været Genstand for en vag Mistanke, men ved en — som det senere oplystes ret flygtig — Jordemoderundersøgelse og andre Oplysninger svækkedes Mistanken, og der blev heller ikke gjort noget i Anledning af, at hendes Moder havde ladet hende skrive et anonymt Brev til

Birkedommeren og henledet hans Opmærksomhed paa Pigen Julie som mistænkelig. I Juli 1883 blev saa Undersøgelsen genoptaget af Lunds Eftermand Freuchen og gav hurtig et afgørende Resultat. Flere Vidner formodede, at Ane i 1881 havde været svanger, og da hun en Dag blev opsøgt i sin Plads paa Lolland og med dette Udgangspunkt afhørt af Politiassistent Schmidt, indrømmede hun efter en Del Vægning at have født og ombragt det i 1881 fundne Barn. Forhørsdommeren skulde da synes straks at have faaet en sikker Grundvold for sit Arbejde med Sagens nærmere Udredning. Under Undersøgelsen, der varede til Oktober s. A., sad Ane fængslet i Arresterne i Saksøbing og Maribo — Birket selv havde ingen Arrest — og ændrede kun sine Forklaringer noget med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Forbrydelsens Udførelse. Først da Ekstrarettens Dom af 23. November 1883 forkyndtes hende, erklærede hun sin Tilstaaelse for falsk og henvistes da til Appel. Ved Dom af 29. Februar 1884 annulleredes Ekstraretsdommen, der af Hensyn til Tiltalen mod Moderen var afsagt med Tilkaldelse af fire Meddomsmænd, men manglede behørig Dokumentation heraf, men efter Berigtigelse af vedkommende Formfejl i ny Dom af 20. Marts, stadfæstedes denne. I et nyt Forhør havde Ane imidlertid forklaret, at Tilstaaelsens Tilbagekaldelse havde været dikteret af Medlidenhed med den fra Livet dømte Moder, men at den var urigtig.

Hendes sluttelige Forklaring gik ud paa, at hun under sin Tjeneste i 1880 hos en Gaardejer paa Femø var Kæreste med Karlen Rudolf og blev besvangret af ham, men han vilde ikke have noget med Barnet at gøre. Hendes Moder bestemte hende da til at aflive Barnet straks efter Fødselen, og de aftalte at tage over til Fejø og bringe Planen til Udførelse der.

En Dag i December begav de sig adskilt over til Fejø og tog ind hos Anes Søster Sofie, der samlevede med en Arbejdsmand, og som iøvrigt samtidig med denne Undersøgelse idømtes Tugthusstraf for Drab af et af hende født Barn. Om Aftenen foregav de at besøge nogen og begav sig ud i Nærheden af Kirken, hvor Fødselen foregik. Ane kvalte Barnet, og hendes Moder pakkede Liget ind og gemte det. Derpaa vendte de adskilte

tilbage til Femø. Sofie bekræftede, at Besøget fandt Sted og at de andre havde fortalt hende om Drabet. Distriktslægen gav Erklæring om, at navnlig de ydre Kønsdeles Beskaffenhed talte for, at Ane tidligere havde født. Moderen, der samtidig med Ane blev fængslet for Angivelsen vedrørende Julie, som hun erkendte var afgivet mod bedre Vidende, modstod længe Sig-telsen for Manddrab. Gang paa Gang konfronteredes hun med Ane og Sofie, og Ane forestillede hende, at hun burde tilstaa. Efter i nogen Tid at have fremsat forblommede Udtalelser om Skyld, afgav hun den 15. September fuld med Datterens overensstemmende Tilstaaelse. Hvad der iøvrigt kunde oplyses om stedlige Forhold, var meget vel foreneligt med det forklarede, naar man tager i Betragtning, hvilke Kraftpræstationer Kvinder i Anes Situation mangen Gang har ydet. Rudolf havde ikke kunnet findes. Moderen, der havde tre Børn med forskellige Fædre og nu havde uægte Børn af dem til Huse hos sig, kunde i Nøden og Skammen have gyldigt Motiv til Handlingen. I Forstand og Vilje var hun Ane overlegen. Hun blev iøvrigt ogsaa tiltalt og straffet for at have mishandlet hende som Barn. Ingen af de beskikkede Defensorer i de tre Instanser søgte da heller at rejse Tvivl om Beviset.

Da de to Kvinder havde paabegyndt Afsoningen i Straffeanstalten paa Christianshavn, fremkom der imidlertid den 16. Marts 1885 til Justitsministeriet Indberetning om, at der paa deres i Forbindelse med Tilbagekaldelse af Tilstaaelserne fremsatte Begæring om ny Lægeundersøgelse af Ane var foretaget en saadan af Fængselslægen Dr. Tryde og Overakkuchør, Professor Stadfeldt med det Resultat, at Muligheden af en Fødsel vel maatte indrømmes, men at Fangen ikke kunde antages at have født et fuldbaarent eller næsten fuldbaarent Barn. Temmelig skarpt tog man Afstand fra den i Distriktslæge Heerfordts ældre Erklæring givne Beskrivelse, og Dr. Tryde fremsatte ogsaa anden retsmedicinsk begrundet Tvivl om, hvad Forhøret oplyste om Svangerskabet og Fødselen.

Med Henvisning hertil udnævntes Kriminalretsassessor Vitus Ingerslev den 1. April 1885 til som Kommissionsdommer at foretage en ny Undersøgelse af Sagen, og efter Undersøgelsens Af-

slutning den 6. Juli udgik den 17. August s. A. kgl. Bevilling for Højesteret til efter fornyet Procedure at tage Sagen under ny Paakendelse. Det lykkedes ikke Kommissionsdommeren at kunne rejse Sigtelse mod andre end Ane Christiansen. Den før nævnte Julie blev lægeundersøgt af Dr. Tryde og fik samme Vidnesbyrd som Ane. Karlen Rudolf fandtes og forklarede ikke at have staaet i Forhold til Ane. Baade hun og hendes Moder og efter nogen Vægning ogsaa Søsteren Sofie forklarede, at der intet forelaa om Besøget paa Fejø, om Fødsel eller Svangerskab. For den under Forhøret opgivne Dags Vedkommende kunde Moderens Alibi oplyses. Det oplystes, at der en stor Del af Vinteren havde været Adgang til Fejø fra Lolland over Isen.

Fremfor alt maatte Kommissionsdommeren søge en Forklaring paa den Mærkværdighed, at den for Barnemord sigtede Pige saa let endog uden endnu at være fængslet havde kunnet bringes til at vedgaa Sigtelsens Rigtighed. At hun var af en svag og eftergivende, Moderen derimod af en haard og heftig Karakter, var den Psykologi, hvorpaa Ekstraretsdommen byggede, men der maatte aabenbart noget mere til. Politiassistent Schmidt, der til Brug for Undersøgelsen havde været udlaant fra Bregentved-Gisselfeld Birk — Forholdene i Fejø Birk var smaa — maatte da ogsaa indrømme at have trængt stærkt ind paa Ane ud fra sin bestemte Mistanke om, at hun havde en Fødsel at skjule. Birkedommer Freuchen havde sit Hovedarbejde med Moderen, over hvem Forhørene havde været langvarige og anstrengende, ofte forlængede til ud paa Natten. Birkedommeren kom rejsende til Arresten og skulde undertiden tilbage til Fejø til bestemt Tid. Hun klagede over for det meste at have maattet staa op, skønt hun led af Aarebetændelse, hun var i længere Tid af Lægen sat paa en svækkende Mælkekur, og Arrestforvareren tilkalkede Cellevinduet. Freuchen, der ikke var Arrestinspektør, var dog ukendt hermed. En Klage over voldelig Behandling af Politiassistenten og Arrestforvareren blev ikke bekræftet. Overfor Døtrenes Vidnesbyrd blev hun klar over, at fortsat Benægtelse var haabløs, og hun trøstede sig da til senere at kunne faa en anden Læge-

undersøgelse anstillet. Ane betegnes af Assessor Ingerslev som »temmelig indskrænket«. Et Vidne erklærede, at hun kunde faas til at sige Ja til hvadsomhelst, og hendes Forklaringer maatte antages for en stor Del at have bestaaet i at tale den udspørgende efter Munden. Det fremhæves dog, at hendes Opfordringer til Moderen om at bekende gjorde et meget naturligt Indtryk. Antoges hendes Uskyldighed, synes Sagen nærmest at karakterisere hende som i lettere Grad aands-svag. For Højesteret indhentedes Erklæring fra Sundhedskollegiet, der efter Resultatet af Trydes og Stadfeldts Undersøgelse ansaa det for sikkert, at Ane ikke nogensinde havde født et fuldbaarent eller næsten fuldbaarent Barn, og at Maa-lingerne ved den legale Sektion havde konstateret denne Fuldbaarenhedsgrad med Hensyn til Barneliget fra Fejø Kirkegaard. Ved Slutningen af Ingerslevs Forhør var derhos bemærket, at Birkedommer Freuchen efter Ministeriets Henstilling havde indlagt sig til Observation paa Østifternes Sindssygeanstalt.

Saaledes oplyst indkom Sagen altsaa for Højesteret, hvis Dom af 10. Maj 1886 ophævede den forrige Højesteretsdom og de foregaaende Instansers Domme, og idet Christiane Gotfredsens Ansvar for Vold mod Datteren ansaas afgjort ved den alt udstaaede Straf, frifandtes begge de to Kvinder for Aktors Tiltale. Begrundelsen er, at de senere fremkomne Oplysninger om Omstændighederne ved Tilstaaelsernes Afgivelse havde svækket deres Paalidelighed, at der ikke længere var Vidnebevis om Anes Svangerskab i 1880, at Søsterens Forklaring om Besøget paa Fejø var tilbagekaldt og i Særdeleshed Sundhedskollegiets ovennævnte Erklæringer og Oplysning om, at Barnet sandsynligvis havde aandet. Idet Dommen ligeledes akcepterede det nu fremsatte Anbringende om, at de Tiltalte havde anset Mistanken mod Julie for velgrundet, frifandtes de for falsk Angivelse. Endelig hedder det: »at der, navnlig efter hvad der nu for Højesteret er oplyst om Forhørsdommerens mentale Tilstand, ikke bliver Spørgsmaal om at paalægge ham Ansvar, og at det ikke under denne Sag kan afgøres, hvorvidt Ansvar maatte kunne paalægges nogen af de underordnede Betjente for det af dem udviste Forhold.«

I Højesteret var der ikke Tvivl om Sagens Realitet, men derimod stemte 4 af 13 Dommere for at afvise Genoptagelsen som manglende Lovhjemmel. Lovens 1—13—27 syntes at kræve Bevillingspraksis fra Tiden før Grundloven, jfr. dennes § 27, og der var kun dokumenteret to saadanne Tilfælde fra 1835 og 1847 samt en Udtalelse i Ørsteds Tyveriafhandling p. 142 Note (Udg. 1931 p. 104) om ældre Tilfælde. Højesteretsdom af 2. Sept. 1869 havde afvist en Genoptagelse gaaende ud paa at opnaa Domfældelse af en tidligere frifunden Person. Flertallet nærede dog ikke disse Betæneligheder og betonedede Betydningen af, at Oprejsning kunde gives ad Rettens og ikke blot ad Benaadningens Vej. Der forelaa endnu kun Proceskommissionens Forslag om Straffesagers Genoptagelse, og det blev ogsaa ytret, at efter Grundlovens Udsondring af en særlig Doms- magt kunde Administrationen ikke længere være kompetent paa dette Omraade; denne Mening stod dog ene.

Men tilbage til Birkedommer Freuchen, hvis mentale Tilstand blev oplyst i Overlægens Erklæring af 11. Novbr. 1885, der lagdes til Grund for Indstilling om hans Afskedigelse — en saadan krævede jo paa dette Tidspunkt ikke Underrettsdommerens Ansøgning. Den meddeltes den 12. April 1887. Det siges, at han, der fra Underretsprokurator i Fakse var blevet udnævnt til Birkedommer den 14. August 1882, havde faaet udviklet en arvelig Disposition til Sindssyge i denne mere krævende Stilling. Iagttagelsen af Befolkningens paaviselige Aftagen paa Øen gav ham Mistanke om, at Barnemord og Fosterfordrivelse spillede en stor Rolle, og han ansaa det for sin Mission at afhjælpe disse Forhold. Ved at forblive i Embedet vilde han være ført ud i udtalt Mani eller Melankoli. Nu kunde han betegnes som staaende paa Stadiet af den maniakalske Ekscitation, som vel under Opholdet i Anstalten var beroliget noget, men som ved given Lejlighed saare let kunde vende tilbage og føre ham til stærkere udtalte Stadier af Sindssygdomme. Justitsministeriet resumerede sin Opfattelse saaledes, at han under Paa- virkning af sin syge Indbildningskraft for den væsentligste Del selv havde opfundet de omhandlede Forbrydelser og derpaa under Anvendelse af mere eller mindre tilladelige Pressions-

midler bevæget de paagældende til at afgive Tilstaaelse hver for sit Vedkommende.

Da disse Udtalelser fremkom, var der imidlertid ogsaa kommet til at foreligge et større og tungere vejende Materiale end det alt omtalte. Ved Højesteretsdom af 10. Marts 1887 blev der gjort op med to Straffesager fra Fejø Birk, der grundede sig paa senere af Birkedommeren indledede Undersøgelser. Højesteret stadfæstede her Overrettens Dom, hvorved Sagernes Behandling ved Birket kendtes uefterrettelig og de paagældende, ialt 6 Domfældte, frifandtes. Nogle af dem havde allerede afsonet, andre var i Gang dermed. Assessor Ingerslev havde ligeledes haft disse Sager til fornyet Undersøgelse, og Sindssygeanstaltens Overlæge havde efter Gennemsyn af Akterne givet Attest svarende til den ovennævnte, saaledes at denne blev Grundlaget for Annulationen, hvorpaa Overretten efter Bemyndigelse behandlede Sagerne i første Instans. I Januar 1884 var der rejst Undersøgelse angaaende en Tjenestedrengs uterlige Forhold overfor Børn. Presset af Dommeren havde han angivet, hvem der havde fordærvet ham, og i Løbet af faa Dage stod Retten med Tilstaaelser fra flere Personer om Fosterfordrivelse, to Barnemord og Rufferi. En af de Sigtede tilstod paa Forehold af Raaheden i den tilstaaede Drabsmaade, at hun for mange Aar siden havde været med til ialt 5 slige Mord paa Lolland. Da anstillet Undersøgelse gjorde dette usandsynligt, toges Tilstaaelsen tilbage, men gentoges tildels paany. For Kommissionsdommeren toges alle Tilstaaelser tilbage, og det oplystes, at Dommeren havde lagt overordentlig stærkt Pres paa de afhørte, der overvejende var Kvinder, tildels unge. Det drejede sig om timelange, næsten daglange Afhøringer uden Spisepavser, om at staa længe ude i daarligt Vejr og om haard Tiltale med Slag i Bordet. Fast Benægtelse betragtedes som Trods, og ved Benyttelse af Sognefogden som Afløser kunde der opstaa Misforstaaelser om aflagte Tilstaaelser.

Disse Freuchen-Sager gjorde selvfølgelig et pinligt Indtryk i Appellinstanserne, hvis Bedømmelse af Sagerne under det inkvisitoriske System i saa høj Grad maatte grundes paa Tillid til Forhørsdommerens gode Evne og Vilje. De gav ogsaa An-

ledning til Kritik af Retsvidnernes Passivitet. I Højesteret tog Assessor Sophus Klein Ordet for, at Retten skulde henvende sig til Justitsministeriet for at fremkalde Lovbestemmelser om Erstatning for uforskyldt Fængsling og Straf. Saadanne Forslag forelaa dog allerede paa Rigsdagen, hvortil Initiativ var taget af den københavnske Overrets Justitiarius, Landstingsmand N. F. Schlegel, og efter Behandling i 3 Samlinger førte de til Loven af 5. April 1888. Medens de to sidste forfejlede Sager blev standset i Opløbet, havde jo den første haft Held til at naa uskadt gennem Appellerne, men efter dens sluttelige Udfald maatte den staa som det mest afskrækkende Eksempel paa det ældre Systems Mangler, som det i de følgende Aar var Opgaven at klarlægge for alle dem, der arbejdede for Strafferetsplejens Reform.

Der forefaldt i denne Henseende mange Aar efter en lille Episode, der baade i sig selv er et kuriøst Blad i Domstolenes Historie, og som kastede et uventet Lys tilbage over Fejø-Sagen. Ved Højesteretsdom af 9. April 1913 dømtes en Mand paa Indicier skyldig i Brandstiftelse efter at være frifundet ved Viborg Overret, medens Herredsfoged Grundtvig i Ning Herred havde domfældt. »Demokraten« i Aarhus fremkom i denne Anledning med et meget grovkornet Angreb paa Højesteret, om hvilken det bl. a. udtaltes, at det var bevisligt, at Retten flere Gange havde dømt Folk for Forbrydelser, de aldrig havde begaaet. Justitsminister Zahle paatalte den 25. Oktober denne Artikel i Folketinget (Td. 1913/14, Sp. 1475), hvor der netop drøftedes en Justitsfejltagelse ved Kriminalretten, og Højesterets Justitiarius Niels Lassen, til hvem flere Journalister havde henvendt sig for at høre hans Mening, udtalte, at der ikke kunde paavises noget saadant Tilfælde. Idet han selv nævnede Fejø-Sagen, redegjorde han nu for en senere fremkommen retsmedicinsk Udtalelse, der gik mod Sundhedskollegiets, og idet han teoretisk drøftede, hvorledes Stillingen vilde have været, om denne var fremkommen tidligere, havde han antagelig udtalt sig for, at Frifindelsesdom da ikke var blevet afsagt. I Erkendelse af, at Angrebet er den bedste Parade, greb man nu fra den anden Side til at arrangere et privat Søgmaal mod

Lassen for Ærefornærmelse mod »Fejø-Pigen« Ane, der stadig levede paa Øen. Idet det ikke antoges, at Justitiarius havde rettet nogen selvstændig Sigtelse mod Klagerinden, fandtes han imidlertid at have haft tilstrækkelig Føje til at fremsætte sin Udtalelse og frifandtes derfor ved Kriminal- og Politirettens Dom af 4. April 1914 (U. f. R. s. A., p. 863. De deri refererede Udtalelser om nogle hos Svinene forefundne afgnavede Knogler maa bero paa en Misforstaaelse).

Den omtalte nye Lægeerklæring findes hos Knud Pontoppidan: Retsmedicinske Forelæsninger og Studier I (1907), hvor det om Sundhedskollegiets Erklæring p. 127 udtales: »Denne Afgørelse er ingenlunde uangribelig. Som foran nævnt er det meget tvivlsomt, om man nogensinde med absolut Sikkerhed kan udelukke Muligheden af stedfunden Fødsel, selv hvor den aldeles ingen Tegn har efterladt, og selv hvor Spørgsmaalet er om et fuldbaarent Barn. Retsmedicinsk set maa Fejø-Sagen siges at henstaa uafgjort. I saa Henseende skal navnlig henvises til, at den 4 Aar efter den formentlige Fødsel foretagne Undersøgelse vel konstaterede, at Hymen var uskadt, men tilige at den var saa eftergivelig, at et almindeligt Sims Speculum kunde indføres uden synderlig Smerte. Hvorom alting er, der blev af den nedsatte Kommission ad anden Vej tilvejebragt saadanne Oplysninger, at der vakttes grundet Tvivl om Paalideligheden af de Bevisligheder, paa hvilke Dommene var fældede, hvorfor disse ophævedes ved Højesteretsdom af 10. Maj 1886. Heraf er det imidlertid ikke berettiget at slutte, at Højesteret ved sin sidste Dom har erkendt den første Doms Urigtighed.«

Naar de to paa deres egne Tilstaaelser dømte Kvinder havde været uheldige ved at blive stillet overfor den saa ensidigt indstillede Forhørsdommer, kan de omvendt siges at have været heldige med Hensyn til den overordnede retsmedicinske maa-ske ogsaa ensidige Bedømmelse, saaledes at de to Fejl i nogen Maade ophævede hinanden. For den, der vilde hævde det rent objektive, at nogen urigtig domfældende Højesteretsdom ikke var oplyst, kunde man omvendt sige, at Pontoppidans Udtalelse var et Held. Den frifindende Dom lagde vel en Hovedvægt paa Sundhedskollegiets Erklæring, men en Uddybning af

Spørgsmaalet om Betydningen af Forhørsdommerens mentale Tilstand allerede paa dette noget tidligere Tidspunkt vilde vel nok have betydet et stærkt Tvivlsmoment. Saa meget er dog sikkert, at Frifindelsesdommen kun fastslog og kun behøvede at fastslaa, at der ikke var fuldt Bevis for Skyld, ikke at der forelaa Modbevis.

FRA FREMMED RET

DEN NY ENGELSK SKILSMISSELOV. Af Dommer i Københavns Byret A. Gøtzsche.

Den engelske Skilsmisselovgivning, der kun anerkendte een Skilsmisseggrund, Utroskab, har i en Aarrække været Genstand for Angreb, ogsaa i Litteraturen. Et af de skarpeste Angreb fører den engelske Forfatter og »Humorist« A. D. Herbert, der iøvrigt er juridisk uddannet, i sin Roman »Holy Deadlock«, en charmerende, underholdende og vittig Bog med levende Skildringer af engelsk Retsliv. Ved sidste Underhusvalg skete der det uventede, at Mr. Herbert som uafhængig konservativ blev valgt som det ene af de to Medlemmer, Oxford Universitetet sender til Underhuset. I Underhuset er Fredag reserveret til Behandling af de private Lovforslag, som Medlemmerne fremsætter, men kort efter Underhusets Sammentræden meddelte Premierministeren, der fastsætter Underhusets Dagsorden, at en Fredag vilde blive benyttet til Behandling af Regeringsforslag, og tilføjede en Bemærkning om, at der ikke var saa mange private Forslag, at der gjordes nogen Uret mod de private Medlemmer. Herbert tog straks Ordet, og i en vittig Tale protesterede han og annoncerede sin Fremsættelse af Skilsmisseloven. »Times« bemærkede næste Dag i sin Oversigt over Parlamentsforhandlingerne, at det var den almindelige Opfattelse, at Herbert havde taget Ordet for tidligt. Kort efter fremsatte han sit Forslag, som imidlertid kun kom til første Behandling i den paagældende Samling, men i næste Samling fremsatte han det paany, og fik det gennemført.

Forslaget vakte megen Opsigt, og dets Skæbne fulgtes med den største Interesse. Det er karakteristisk, at ved den endelige Afstemning i Overhuset deltog et saa betydeligt Antal Medlemmer som 107 i Afstemningen; 79 stemte for, og kun 28 imod. I Overhuset deltog iøvrigt, mod sædvanlig Praksis, adskillige af de lovkyndige Medlemmer, altsaa de paa Livstid udnævnte Lorder, der er Dommere, naar Overhuset fungerer som Højesteret, i Forslagets Behandling.

Regeringen havde stillet sine Tilhængere frit, og ved Forslagets Behandling var de sædvanlige politiske Skillelinier bortfaldet. Saavel Modstandere som Tilhængere fandtes indenfor Regeringspartiet som inden-